

EINDRAPPORTAGE

Het vangen en verkopen van zeevis door Sportvisseris: Indicaties van Illegaliteit

Rapportage op basis van onderzoek door de NVWA in 2011

Deze rapportage is opgesteld door de NVWA op verzoek van de Directie DAD, naar aanleiding van de toezegging van Staatssecretaris Bleker in de Tweede Kamer, om een beeld te geven van de naleving van het verkoopverbod van zeevis door sportvisseris. Een vraag die daarbij voorligt is, of in voldoende mate wordt nageleefd en of er voor de handhaving afdoende instrumentarium voorhanden is om naleving te verzekeren. In deze nota geeft de NVWA op basis van onderzoek en expertise haar perspectief hierop.

Achtergrond

In de Europese Unie is het verkopen van zeevis gevangen door recreatieve vissers verboden. In Nederland is het verbod al van kracht vanaf 1 januari 2005. Met recreatieve visserij worden niet-commerciële visserijactiviteiten voor vrijetijdsbesteding, toerisme of sport bedoeld. Deze visserij is onderhevig aan een ander en veel minder gereguleerd beheersysteem dan de beroepsvisserij. Wanneer sportvisserij wel beroepsmatig met commerciële doeleinden wordt uitgevoerd, is er effectief geen sprake van recreatieve visserij, maar van illegale beroepsvisserij, ongeregistreerd en ongereguleerd.

Onderzoek van de NVWA

De vraag die leeft is hoe groot het probleem van het overtreden van het verkoopverbod eigenlijk is, er is behoefte aan een beeld van de naleving. De NVWA heeft een project uitgevoerd om tot indicaties te komen. Er is gebruik gemaakt van diverse bronnen:

- analyse van bestaande inspectie- en opsporingsgegevens (over verschillende jaren) met betrekking tot sportvisserij
- analyses en vergelijkingen met de activiteiten, patronen, vangsten en omzet van beroepshengelaars
- gesprekken met handelaars, beroepsvisseris en sportvisseris
- interviews met inspecteurs, gebruik makend van jarenlang toezicht, waarnemen van patronen en verzamelen van informatie (intelligence)
- signalen en beelden van handhavingpartners, zoals Regionale Milieu Teams, de KLPD, de Zeehavenpolitie Rotterdam en Rijkswaterstaat.
- zeecontroles
- administratieve handelscontroles

Deze nota geeft een weergave van de uitkomsten en beelden. Met betrekking tot expliciete toelichting op modus operandi bij het verkopen van vis, zoals die bij de NVWA zichtbaar zijn, wordt terughoudendheid in acht genomen.

Onderscheid beroeps- en sportvisserij

De beheerssystemen voor de duurzame visserij, zoals deze kaders geven voor de uitvoering van de visserij, zijn met name ingericht op de beroepsvisserij. Recreatieve vissers hebben een andere wijze van vissen en ze vissen voor andere doeleinden. Hierdoor wordt de impact van de recreatieve visserij op de diverse visbestanden van relatief beperkte omvang geacht en is er geen aanvullende regelgeving ingesteld. Het onderscheid tussen deze twee groepen, niet alleen in de regel, maar ook in de praktijk, is van belang voor duurzaam visserijbeheer.

Om de beheerssystemen te doen slagen, is naleving van de regels ervan essentieel. Handhavingbeleid wordt er dan ook op ingezet om een *cultuur van naleving* te bewerkstelligen in de visserijsector, zodat duurzaamheid van het beheersysteem en de visketen gegarandeerd kan worden.

Een voorbeeld van het gegeven dat sportvisserij niet onder het beheersysteem van de beroepsvisserij wordt meegenomen, is dat een sportvisser op zee geen registratie bij hoeft te houden van zijn vangsten. De sportvisser zal in de praktijk gevangen vis weer levend terugzetten, of een beperkte hoeveelheid vis voor eigen gebruik meenemen. Geregistreerde beroepsvisserisvaartuigen, die identiek kunnen zijn aan vaartuigen in gebruik door sportvisseris, dienen echter altijd een vangstregistratie bij te houden.

Daarnaast is de registratie van alle beroepsvaartuigen in het vlootregister een belangrijke hoeksteen van het duurzaam visserijbeheer. De capaciteit die bijdraagt aan de visserijdruk kan ermee beheerst worden en beroepsvaartuigen delen in aandelen van de totaal beschikbare quota en contingenten.

Het verkoopverbod van vis gevangen door sportvissers, is het criterium waarmee de visserij voor recreatieve doeleinden wordt onderscheiden van de beroepsvisserij, het geeft een randvoorwaarde voor de recreatieve visserij. Wanneer de visserij wordt uitgeoefend met commerciële doeleinden, wordt de visserij geacht beroepsmatig te zijn en dient het onder dat beheersysteem te opereren.

Resultaten onderzoek

Voordat het verkoopverbod werd ingesteld, was het gebruikelijk dat sportvissers vis verkochten. Onderzoeken in de handel van voor het verkoopverbod hebben informatie gegeven van handelaren met inkopen van 150.000 euro per jaar van sportvissers.

Inzichten die vervolgens uit onderzoeken voortkwamen in de eerste periode na het instellen van het verkoopverbod, gaven de indicatie dat het verkopen van vis door sportvissers nog steeds een wijd verspreid verschijnsel was. Er werden modus operandi bekend, die door de sportvissers werden toegepast om de pakkans van de heterdaad van het verkopen van vis te verkleinen.

Ook waren er veel signalen over sportvissers die vanaf de kant met de hengel visten, op plaatsen waar dit niet was toegestaan, zoals de Oosterscheldekering en de Maasvlakte, waarvan duidelijke indicaties bestonden dat deze visserij commerciële doeleinden had. Alhoewel het verboden is op deze locaties te vissen, wordt de handhaving ervan door Rijkswaterstaat en Politie bemoeilijkt door veiligheidsrisico's op de Oosterscheldekering.

Een deel van de keringvissers bleek ook ondermaatse zeebaars voorhanden te houden. Er wordt gevestigd op stekken waar zich de paaibestanden van de zeebaars bevinden (in warmer water), waardoor veel jonge ondermaatse vis gevangen wordt. Het is niet verboden om op paaibestanden van zeebaars te vissen, wel is het verboden ondermaatse zeebaars voorhanden te hebben en af te zetten.

Wanneer naar onderzoeken en informatie van de laatste drie jaar wordt gekeken, blijkt dat er nog weinig veranderd is. Er is geen spontane naleving ontwikkeld. De keringvissers zijn er nog steeds en de Zeehavenpolitie Rotterdam klaagt over de stelselmatige aanwezigheid van sportvissers aan de maasvlakte, waar niet gevestigd mag worden. Om de pakkans te verkleinen wordt onder meer counterobservatie toegepast. Volgens berichten van de Zeehavenpolitie gaat de vis die sportvissers meenemen naar de handel, gezien de hoeveelheden die sportvissers structureel met zich meenemen en patronen die daarbij zichtbaar zijn (stelselmatig vissen, meenemen en vervoeren van grote hoeveelheden).

Daarbij komt dat de vloot van kleine sportvissersvaartuigen de laatste jaren enorm is toegenomen.

Controles in de handel geven indicaties dat in de administraties aanzienlijke hoeveelheden vis afgenomen van sportvissers voorkomt. Het gaat om de soorten kabeljauw en zeebaars. Er zijn veel indicaties, blijkend uit informatie van inspecteurs, dat sportvissers ook veel vis direct verkopen aan restaurants. Echter, restaurants alleen geven niet voldoende afzetmogelijkheden, de handel blijkt een noodzakelijke schakel aangezien het in de praktijk om grotere hoeveelheden gaat, dan een restaurant kan afnemen.

Er is een blijvende groep sportvissers die zelfgevangen zeevis verkoopt. De exacte omvang van deze groep kan niet bekend zijn, omdat illegaliteit nooit volledig in beeld is, echter volgens de informatie van de NVWA is het een wijd verspreid fenomeen, met een structureel karakter.

Handhaving

De handhaving van het verkoopverbod is bij onvoldoende naleving onder het huidige wettelijk kader bijzonder gecompliceerd. Er kan alleen worden opgetreden wanneer de eigenlijke verkoop door de sportvisser op heterdaad wordt waargenomen. Er is geen limiet vastgesteld voor de hoeveelheid vis die een sportvisser voorhanden mag hebben, wat betekent dat bij controle van een bestelwagen met een aanzienlijke hoeveelheid vis gevangen door een sportvisser, niet kan worden opgetreden. Terwijl op basis van het gezond verstand en de expertise van inspecteurs bekend kan zijn dat de vis de handel in zal gaan, is dit wettelijk niet toereikend.

De enige wijze waarop de NVWA effectief kan handhaven is door te posten, een auto of bestelwagen ongezien te volgen en verschijnen wanneer een verkoop plaatsvindt. Dit vergt alleen voor een individuele casus al een grote hoeveelheid voorbereiding, tijd en capaciteit, dat in geen enkel opzicht efficiënt kan worden ingezet, zeker niet om het verkoopverbod afdoende structureel te handhaven. Deze capaciteit is niet beschikbaar. Alhoewel volgens de NVWA de naleving onder de maat is, kan er niet worden opgetreden.

Hiermee is de naleving van het verkoopverbod in de praktijk vrijwel volledig aangewezen op de spontane naleving van de sector. Het is weliswaar de ideale vorm van handhaving van regelgeving, maar het is maar zeer de vraag of de sector deze verantwoordelijkheid weet te dragen.

Alhoewel er niet effectief gehandhaafd kan worden, behoudt de NVWA wel zicht op de praktijken van de sportvissers, om een informatiepositie te kunnen behouden. Er wordt daarbij met regelmaat vastgesteld dat sportvissers vis voorhanden hebben, waarvan de hoeveelheid het onwaarschijnlijk maakt, dat het geheel voor eigen gebruik is. Ook uit zachte informatie vanuit de betrokken sectoren worden deze beelden constant weer bevestigd.

De handhaving van deze doelgroep wordt des te meer bemoeilijkt vanwege het vispatroon. Elke dag de hele dag, tevens in het weekend, kan uitgevaren worden om te vissen en weer terug om aan te landen. De vaartuigen zijn niet op afstand te volgen met bijvoorbeeld VMS of AIS. Er zijn geen vaste aanlandingsplaatsen aangewezen. Het is daarmee moeilijk voorspellen wanneer een risicogroep zal aanlanden, of te anticiperen op partijen vis die richting de handel gaan.

Wanneer er eens een heterdaad zal zijn, dan is dit slechts symptoombestrijding, zonder dat dit een afschrikwekkend effect zal hebben op de overtredingsbereidheid. Er mag in dit opzicht van de handhaving maar zeer beperkt effect verwacht worden. Om het verkoopverbod adequaat te kunnen handhaven, zijn er additionele instrumenten nodig om naleving tot stand te brengen.

Tegen de achtergrond van de beperkte instrumenten die voor handhaving beschikbaar zijn, is het niet mogelijk om de beelden te staven met aantallen processen-verbaal. Juist deze kunnen met het huidig instrumentarium niet gerealiseerd worden. Het uitblijven van processen-verbaal kan daarom niet als indicator worden gebruikt voor een goede naleving.

Handhaving verkoopverbod in andere lidstaten

Hoe andere lidstaten met de bepaling van het Europese verkoopverbod in nationale regelgeving omgaan verschilt. België hanteert een bag-limiet van 20 kg voor de totale (dag)vangst met een maximum van 15 kg voor kabeljauw alleen. In Engeland, waar de sector van recreatieve visserij groot is, is de overheid tot nu toe niet overgegaan tot verdergaande maatregelen.

In Frankrijk en Portugal wordt gewerkt met het systeem van het knippen van de vinnen van gevangen sportvis. In Frankrijk is het recent ingevoerd. Dit betekent dat sportvissers alleen vis voorhanden mogen hebben (in onbeperkte hoeveelheden) wanneer de vinnen eraf geknipt zijn. De methodologie hiervan is dat sportvis herkend kan worden in de handelsketen en sportvissers altijd gecontroleerd kunnen worden op het voorhanden hebben van vis waarvan de vinnen afgeknipt zijn. Alhoewel Frankrijk nog maar weinig ervaring heeft met deze methodiek, zijn er al wel overtredingen vastgesteld. Er gaat sportvis de keten in, hoeveel illegale vis is onbekend. In Portugal wordt het vinknippen gecombineerd met een bag-limiet van 10 kg vis totaal per dag.

Alhoewel er op dit moment te beperkte informatie beschikbaar is om een perspectief te geven over de praktijk van deze maatregel, heeft de NVWA wel een visie op dit instrumentarium van het vinknippen, zonder bag-limiet.

Het is de vraag in hoeverre een maatregel als deze past bij het verlagen van de lasten voor de burger, deze nemen voor sportvissers juist toe. Daarnaast brengt dit meer handhavinglasten met zich mee dan bijvoorbeeld de bag-limiet. Immers, een inspecteur zal altijd de volledige partij vis moeten controleren op de geknipte vinnen, terwijl bij de bag-limiet snel kan worden vastgesteld dat de limiet wordt overtreden. Waar een krimpende organisatie om de hoogste mate van efficiëntie vraagt, dienen instrumentaria te worden ontwikkeld die meest efficiënt kunnen zijn, waarmee meer met minder kan worden bereikt.

Het instrumentarium van vinknippen is ook maar beperkt in de mogelijkheden voor de ketenaanpak, vanwege de praktijk van het fileren of bewerken van de vis. Op het moment dat de vis bewerkt is, is het niet meer herkenbaar of de vin er wel of niet van afgeknipt is, vis gevangen door sportvissers of beroepsvissers kan niet meer onderscheiden worden.

Voor Nederland ligt het meest voor de hand om een *gelijk speelveld* met België tot stand te brengen, aangezien de grootste concentratie sportvissers zich ook bevindt in het grensgebied (d.w.z. Zuid-Nederland). Daarnaast biedt de Nederlandse regelgeving de ruimte aan Belgische sportvissers om de nationale bag-limiet te omzeilen, door de vis in Nederland aan wal te brengen en te vervoeren. Dit gebeurt in de praktijk dan ook.

Handhaafbaarheid, Nalevingcultuur en Samenwerking

Dat de opzet van de huidige regelgeving over het verkoopverbod onvoldoende lijkt om instrumenten te bieden voor een effectieve handhaving – wanneer er niet spontaan wordt nageleefd – is een niet onbekend gegeven. De capaciteit die nodig is om een potentiële dader op te sporen tot op het moment van heterdaad van de verkoop is aanzienlijk. Vervolgens kan de bewijslast bij het aantreffen van bijvoorbeeld een grote opslag aan vis, dat het om vis gaat die verkocht zou gaan worden, nog tegenvallen. Bij het slagen is na veel werk slechts 1 dader aan het OM voorgeleid.

De NVWA is voorstander van het invoeren van een bag-limiet. Een methode van een bag-limiet kan een handhavingsspectrum geven, waarbij veel nadrukkelijker en eenvoudiger samenwerking met handhavingpartners kan worden aangegaan. Het is een van de pijlers van de NVWA, zoals dat met inspecties Rijksbreed het geval is, om zoveel mogelijk samenwerking en integratie van taken aan te gaan met partners. Het doel van een krimpende en daadkrachtige overheid maakt dit nodig. Bij het instellen van een bag-limiet kan effectief gebruik worden gemaakt van de aanwezigheid van douane en politie in de havens en langs de kustlijn. Zij kunnen bij sportvissers geregeld steekproefcontroles uitvoeren op hoeveelheid vis voorhanden. Zij kunnen veel minder een rol spelen in het op heterdaad moeten vaststellen van verkoop.

De huidige regelgeving geeft ook een vreemde verhouding op zee. Een bakkervloot beroepsvisser moet aan boord gekomen kabeljauw bij te weinig quotum teruggooien. De sportvissers met de kleine bootjes mogen het houden en zelfs aan wal brengen. Dit is een doorn in het oog voor de beroepsvisser. Dit is weliswaar geheel in lijn met EU visserijbeleid waarbij geen regelgeving bestaat voor recreatieve visserij, echter wanneer de vis vervolgens wel verkocht wordt, dan raken de verhoudingen geheel scheef. Deze sportvissers hebben een negatief effect op het bewerkstelligen van een cultuur van naleving in de sector en op zee.

Het is van belang dat de sportvissers die de visserij beroepsmatig uitvoeren, voor commerciële doeleinden, gedwongen worden om dan ook als beroepsvisser te werk te gaan. Dit is ook zeer goed mogelijk. Hiertoe dient het vaartuig ingeschreven te worden in het register van vissersvaartuigen. Het vaartuig krijgt een registratienummer, valt onder wet-en regelgeving voor beroepsvisserij en wordt meegeteld bij de vlootcapaciteit. Om ingeschreven te kunnen worden in het register, dienen capaciteit en quota te worden ingekocht en al of niet te worden aangesloten bij een beheersgroep.

In het geval dat er tot een bag-limiet wordt overgegaan, is het advies van de NVWA om dit te doen op basis van aantallen en niet kilogrammen. Aantallen zijn eenvoudiger te controleren in de uitvoering, aangezien een controleur niet altijd een weegschaal bij zich heeft. Daarnaast is dit van belang voor de controle van de bag-limiet op zee. Het wegen van de vis op zee is op de kleine bootjes niet optimaal uitvoerbaar. Met aantallen kan de naleving sneller en eenvoudiger worden vastgesteld. Ook voor de sportvisser betekent dit minder lasten, er hoeft niet gewogen te worden, om er zeker van te zijn dat alle vis dat men aan boord heeft legaal is en sprake is van naleving, de primaire doelstelling.

BIJLAGE - ACHTERGRONDINFORMATIE

Regionale spreiding

De recreatieve vissers op zee vertoont zich niet langs de gehele Nederlandse kustlijn in dezelfde orde en omvang. Het vertoont zich op kleine schaal in Den Helder, naar het Zuiden in Scheveningen, verder zuidelijk langs de kust en de grootste concentratie bevindt zich in Zeeland (Neeltje Jans, Roompot), een plek met veel water en mogelijkheden om vis aan wal te brengen, op plekken waar de aanwezigheid van het toezicht gering is.

Het probleem in Zeeland komt niet alleen door Nederlandse vissers, ook Belgische sportvissers vissen in de regio en brengen hun vis aan wal, waarmee de Belgische regelgeving van de baglimiet kan worden ontlopen. Dit kan thans via Nederland worden gefaciliteerd en frustreert in principe de naleving van Belgische regelgeving door Belgische sportvissers.

Omvang van de vloot

Om een beeld te krijgen van de doelgroep sportvissers met vaartuigen op zee, kan deze vergeleken worden met de beroepsvissers die vissen met de hengel vanaf kleine bootjes, een identieke vorm van visserij. De Nederlandse beroepsvissersvloot telt ongeveer 70 van deze kleine bootjes.

Er is geen centrale registratie van sportvisserij bootjes met de hengel, maar een schatting van 700 van deze vissersboten lijkt experts van de NVWA reëel. De omvang van de sportvisserijvloot is de laatste jaren onafgebroken toegenomen. Er zijn kleinere en grotere boten, budgetvriendelijke en dure. De activiteiten van deze vloot zijn niet te beheersen, men is aangewezen op het nemen van de eigen verantwoordelijkheid door de vloot.

Wanneer wordt uitgegaan dat de groep onder de sportvissers die de vis verhandelt klein is – iets dat de NVWA in haar signalen echter niet bevestigd krijgt – en de naleving breed genomen voldoende, zelfs uitstekend tot 90%; dan nog is de 10% groep net zo omvangrijk als de gelegitimeerde beroepsvissersvloot in dit visserijsegment. Een illegaal visserijsegment, dat zich naar ratio van 100% verhoudt tot de legaal geregistreerde vloot. Voor elk vaartuig dat onderdeel is van het beheersysteem, een IUU-vaartuig. Volgens de NVWA ligt deze ratio hoger.

Een bijkomend probleem is dat er indicaties zijn, dat een deel van het segment beroepsvisserij meewerkt aan de illegale praktijken van sportvissers, door de vis reeds op zee te kopen en over te nemen van de sportvissers. De vis kan vervolgens, zoals het lijkt legaal, worden aangeland en afgezet via visafslagen. Naast het stropen door de sportvissers, overtreden beiden waar dit gebeurt het verbod op overladen op zee. Vis niet *gevangen* door geregistreerde vissersvaartuigen wordt in de markten afgezet.

Sportvissen vanaf kade

In het verleden zijn er meldingen gekomen dat er veelvuldig door sportvissers op de keringen van Rijkswaterstaat gevestigd werd. Uit gegevens bleek, dat dit structureel aan de orde is en dat een groep personen dusdanig frequent op de kering viste, dat het de vraag was of er nog wel sprake is van sportvisserij. De hoeveelheden behouden vis waren dusdanig dat het voor de hand lag dat het in de handel verdween.

De vissers wisten zich geregeld goed te verschuilen voor toezichthouders, betrachtten tactiek van contraobservatie, lieten busjes en auto's meermalen komen om kleine hoeveelheden vis af te halen en werd er geregeld 's nachts geopereerd. De aantrekkingskracht van dit type recreatieve hobby is onbekend. Meldingen hierover dateren van het jaar 2006, echter de meldingen komen daarna jaarlijks consistent terug tot en met 2011. Wat het typeren van deze illegaliteit als structureel niet onredelijk maakt.

De Zeehavenpolitie van Rotterdam meldt dat zij veelvuldig visserijactiviteiten door sportvissers vanaf de Maasvlakte vaststelt op plekken waar dit niet is toegestaan in verband met veiligheid en ook zonder toestemming van de visrechthebbende. Daarbij worden aanzienlijke hoeveelheden zeebaars en kabeljauw aangetroffen, volgens de politie gaat dit naar de handel. Tevens wordt regelmatig ondermaatse vis aangetroffen. Regelmatig worden partijen vis in beslag genomen door de Zeehavenpolitie (op basis van ondermaats).

Marktw aardige vissoorten

De zeesportvisserij richt zich ondermeer specifiek op de marktw aardige soorten *Kabeljauw* – gequoteerd, onder EU herstelplan regime en NL houdt zich sinds 2011 aan een nationaal kabeljauwvermijdingsplan; en *Zeebaars* – niet gequoteerd, maar bijzonder marktw aardig, tussen de 10 en 15 euro per kilo. Een grote zeebaars weegt al snel 5 kilo. Reguliere vangsten van zeebaars die bekend zijn bij beroepsvissers met de hengel bedragen 180 kilo op een dag. Bij zeecontroles zijn dezelfde hoeveelheden in bootjes van niet geregistreerde en dus recreatieve vissers aangetroffen.

Er kan worden berekend hoeveel waarde aan kapitaal sportvissers in hun bootje krijgen voorgeschoteld. Ze mogen er vrij op vissen en mogen het voorhanden hebben. De ontwikkeling van het grootschalig vissen op zeebaars is er een van de laatste tien jaar en is alleen maar toegenomen.

Makreel wordt ook gevangen door sportvissers, maar weinig verhandeld, het levert 1 euro per kilo op.

Hoeveelheden en Financiële Perspectieven

Omwille van een indicatie over de omvang vis die kan worden gevangen door de sportvissersvloot, kan gekeken worden naar de hoeveelheden vis van de beroepsvissers met de hengel, in 2011 geregistreerd aantal van 70 vaartuigen. In 2010 werd door deze groep vaartuigen 120.000 kg zeebaars gevangen en 32.000 kg kabeljauw. Het is niet onredelijk ervan uit te gaan dat door sportvissers minstens zoveel wordt gevangen en aanwal gebracht.

Wat betreft Zeebaars, is het niet een gequoteerde vissoort. Dit betekent echter niet dat het een vissoort is dat niet onderhevig is aan doelstellingen van duurzaam bestandsbeheer en daarmee onbelangrijk is. Zo is er een minimum maat vastgesteld, zodat het bestand zich kan voortplanten. Daarnaast mag ook deze vissoort alleen commercieel geëxploiteerd worden door geregistreerde beroepsvaartuigen.

Uit controles bij twee vishandelaren bleek dat een vishandelaar gedurende een jaar dat dit nog mocht, totaal voor 125.000 euro had afgenomen van sportvissers, bijna alles kabeljauw en zeebaars. In aanmerking genomen dat dit gegevens betrof van slechts 2 vishandelaren, kon de conclusie worden getrokken dat dit slechts een klein gedeelte was van alle vis die in dat jaar door sportvissers is verkocht aan handelaren en kan worden gesteld dat er enorme financiële belangen kunnen spelen.

Deze gegevens zijn opnieuw naar voren gekomen bij een onderzoek van de AID in samenwerking met de KLPD in 2009. Het beeld van de sportvisserij was na de invoering van het verbod niet noemenswaardig veranderd, er werd onverminderd uitgevaren en gevestigd. Dit is in wezen niet het probleem, wel waar de vis ook afgezet bleef worden. Terwijl de wet aangepast was, waardoor sportvissers hun vangst niet meer mochten verhandelen, wierp het de vraag op wat de sportvissers doen met hun vangst, nu zij die niet op legale wijze aan handelaren kunnen verkopen, maar wel aan wal brengen.

Een indicatie van de besommingmogelijkheden van een sportvisser met de hengel kan gegeven worden door een vergelijking uit de administratie van de NVWA van een beroepsvisser met de hengel (op basis van het logboek). We nemen een voorbeeld van een beroepsvisser die 1 dag per week uit gaat vissen. Zijn besomming uit de visserij komt neer op 60.000 euro per jaar. De omzet bij minimale inzet kan dus vrij hoog zijn.

Deze besomming is gebaseerd op marktprijzen voor legale partijen. De prijs voor illegale partijen ligt in de regel iets lager. Zo werd informatie ontvangen dat een restaurant in de buurt van een haven, een gemiddelde prijs van 8 euro per kilo betaalde voor zeebaars van sportvissers. Ook administratieve controles bij vishandelaren, lieten de prijs van gemiddeld 8 euro voor zeebaars afgenomen van sportvissers zien. Over een boekjaar van 2007-2008 bleek een hoeveelheid van ruim 35.000 kg zeebaars afgenomen van sportvissers, over het boekjaar 2010-2011 ruim 25.000 kg zeebaars afgenomen van sportvissers. Vandaar ook perspectieven over de structurele aard.

Vanzelfsprekend zal het nemen van maatregelen met effect, redelijk wat implicaties hebben voor de sportvissers die zich bezighouden met deze praktijken. Waar op dit moment bovenmodale jaarinkomsten worden binnengehaald, zou dat op gegeven moment niet meer mogelijk zijn. Het financieel spanningsveld hoeft dan ook niet onderschat te worden.